

HALUZICE

Keď sa trojhlavý drak Horiburt ocitol v Haluziciach, neveril vlastným očiam.

„To je haluz!“ vyletelo mu zo všetkých troch hláv. Od údivu sa prestali medzi sebou rozprávať. Ba zdalo sa, že aj väčšmi zozeleneli. Akoby Horiburt splynul s prostredím. Bodaj by nie, keď to tam vyzeralo ako v pralese – všade boli listnaté stromy, kríky, dreviny, pníky, machy, všakovaké trávy a kvety. Uprostred rozrastenej prírody sa stáčali drevené schodíky, potok padal z výšky ako vodopád a ovzdušie voňalo rastlinami a mokradňou.

„Človek, teda vlak... chcem povedať drak, aby sa tu bál,“ povedal nahlas a ďalej si kliesnil cestu pomedzi kríky, rastliny a stromy s popraskanou kôrou. Široko-ďaleko nebolo nič, len samá zeleň. Keď došiel k mohutnému stromu, chcel sa oň oprieť chrbtom, aby si na chvíľu vydýchol a aby si to, čo videl, upratal vo svojich troch hlavách.

Kým sa však stihol dotknúť kôry, zo stromu niečo zletelo na zem. Zaškriekalo to tak nečakane a odporne, že sa Horiburt preľakol ako ešte nikdy v živote. Pred sebou zočil akési strapaté strašidlo. Vlasy, každý inej farby a hrubý ako motúz, mu zakrývali tvár, telo sa knísalo na krátkych tučných nôžkach a dookola mávalo drobnými rukami s guľatými pästičkami. Drak Horiburt však nedal najavo strach. Ani koža na tele sa

mu nezhrčila od preľaknutia, ani sa nezachvel. Strašidlo si nesmie myslieť, že sa ho bojí. To by mu dalo ešte väčšiu moc a to predsa nesmie dopustiť!

„Bububu, ty škaredá trojhlavá opacha! Bojíš sa ma, čo? Mňa, strašidla Bubu, sa každý bojí!“ zapišťalo to čudo. Malo tak vysoko položený hlas ako myška, keď jej niekto pricvikne chvost medzi dvere.

„Ha-ha-ha!“ nasilu sa rozosmial drak. Vtom si uvedomil, že strašidlo mu nesiaha ani po kolená. Taký malý záprdok ho predsa nepripraví o nervy, ešte to tak!

Strašidlo podskočilo od prekvapenia. „Ani ty sa ma nebojíš?“ Zlostne si búchalo pästičkami na hlavu.

„To ty by si sa malo báť mňa. Som predsa hrozitánsky drak Horiburt!“

Keď to strašidlo začulo, roztriasla sa mu hlava. Akoby malo namiesto krku strunku. Pestrofarebné vlasy mu nadsakovali na hlave, a keď mu stáli dupkom, Horiburt zazrel jeho vytreštené oči. Vyzerali ako dve zelené pingpongové loptičky. Aspoň vedel, kde má prednú a kde zadnú časť hlavy.

„To sa ma už nikto v živote nebude báť?“ rozplakalo sa odrazu strašidlo Bubu. „Čo len budem robiť? Z rozprávkovej ríše ma vyhnali, lebo sa ma nebáli. A čo je ešte horšie, aj v kamenných domoch v Brhlovciach som bolo každému na smiech. Len čo ma niekto zočil, už sa chytal za brucho.“

„Skúsilo si strašiť na niektorom hrade? Tam by si možno na teba nikto nedovoľoval,“ radil mu Horiburt. Prišlo mu strašidla ľúto.

„Strašilo som i na Beckovskom hrade, aha, tamto!“ strašidlo Bubu vystrčilo tenkú ruku a ukázalo smerom k hradu, „ale ani tam sa ma nikto nebál. Aj zrúcanina Tematínskeho hradu, aha, tamto,“ ukázalo o čosi ďalej, „už nie je, čo bývala. Je so mnou koniec. Amen.“

Strašidlo sa srdcervúco rozplakalo. Húkalo od zúfalstva, až sa zem triasla.

„To je teda haluz,“ zopakoval drak Horiburt a chcel ho pohladať po hlave, keď vtom k nemu doľahol Mrakožrútov hlas: „Neopováž sa ho ľuťovať! Soľ ho do priepasti. Zbav sa ho, škreklúňa malého. V Haluzickej tiesňave sa to malé škvŕňa stratí a nikto ho nebude hľadať.“

Drak Horiburt sa začal točiť ako ventilátor. Mrakožrút si myslel, že hľadá vhodné miesto, kde by sa strašidla zbavil. Lenže dobromyseľný drak mal v úmysle čosi úplne iné.

„Kam vedú tamtie drevené schodíky, strašidielko?“ spýtal sa bez toho, aby čo len slovíčko vo vete poplietol.

„Hlbšie do lesa. Točia sa. Ak chceš, ukážem ti vodopád.“

Obaja sa vybrali k potoku, ktorý padal z vysokého útesu. Voda sa trblietala v slnku a vytvorila prenádherný záves, šuštiaci vodopád.

„To je haluz, teda krása... v týchto Haluziciach,“ nadšene dupal nohami drak Horiburt. „Každému, koho stretnem, musím povedať, ako je tu prenádherne,“ rozplýval sa.

„V Haluziciach žije veľmi málo ľudí,“ vzdychlo si strašidlo Bubu. „Zrátal by si ich hádam na desiatich, dvanástich rukách. Nie tvojich, ľudských. Ani jeden z nich sa ma nebojí. Čo len budem robiť? To sa budem do konca života na zemi ponevierať bez práce?“ Strašidlu Bubu bolo zase do plaču.

Už-už sa mu tvár stiahla do grimasy, keď ho Horiburt zastavil: „A nechcelo by si, strašidlo, ľudí namiesto strašenia radšej rozosmievať?“

„To by som sa už nemohlo volať strašidlo Bubu.“

